

Del Mediterrani a la Gran Muralla

A la Xina, com a gairebé tots els indrets del món, hi han arribat els catalans. La seva arribada no vingué motivada per cap guerra sinó, més aviat, per qüestions de negoci. Tanmateix, en algunes ciutats xineses com Xangai o Hong Kong hi ha casals que serveixen perquè els catalans tinguin una raó per retrobar-se de tant en tant.

ELS TEMPS Els components del Casal Català de Xangai es van aplegar a la planta 39 de l'Hotel Marriot de Xangai per celebrar l'Onze de Setembre del 2005.

Fa quatre anys un grup d'amics catalans que viuen a Hong Kong van decidir "institucionalitzar" les trobades que feien habitualment i constituir el primer casal català de l'antiga colònia britànica i el primer que es creava a tota la Xina. Des del registre en la Generalitat i en el govern local de Hong Kong, les més de trenta persones que el formen continuen reunint-se ara a casa d'un i ara a casa de l'altre, ja que, de moment, no tenen un local social.

Al principi, aquesta colla d'amics s'havia proposat reunir-se un cop el mes, però després, malauradament, van canviar d'opinió. "La gent viatja molt i al final això de fixar una data cada mes no és factible", explica Joan Brugués, secretari del Casal Català de Hong Kong i un dels membres més actius d'aquesta entitat. De fet, el president del Casal, el consultor Joan Dedéu, va arribar a Hong Kong fa vint anys i encara avui viu a cavall entre aquesta ciutat i Barcelona. El mateix li passa a Ro-

sa Maria Calaf, corresponent de Televisió Espanyola per Asia-Pacífic i vicepresidenta del Casal, que reconeix que, si bé al principi tenien molta empenta i estaven molt entusiasmats, després és difícil compaginar les agendes de tothom. L'endemà de parlar amb ella, Calaf volava cap al Japó.

Dies assenyalats. Per això les úniques convocatòries fixes a les quals acut força gent són la castanyada, Sant Jordi, Sant Joan i l'Onze de Se-

tembre. Ocasions que, lluny de casa i mancats de local social, també es poden celebrar amb imaginació. El 2004, la diada va coincidir amb la festa de mitja tardor xinesa, el moment en què hi ha la lluna més plena de tot l'any i que a Hong Kong se celebra portant espelmes a la platja. El Casal va llogar un vaixell i aquell va acabar sent un Onze de Setembre nocturn i romàntic. L'any passat, en canvi, l'única atracció d'aquell dia va ser la inauguració del Parc Disney a la ciutat i aquella diada va esdevenir "familiar".

Però tot casal té també una funció integradora i no tot són trobades d'amics. "Hi ha molta gent que arriba de nou o molts que estan a punt d'arribar i que ens demanen consell o informació, inclosos molts turistes", diu Joan Brugués. "Es tracta d'introduir-los en la comunitat de catalans que hi ha a Hong Kong." Una feina que fan de bon grat, sobretot si a algú li sorgeix algun problema durant la seva estada, tot i que, diu Brugués, "tampoc no som un consolat i no ens en podem fer responsables". Entre visites de personalitats i ocasions memorables, Brugués recorda especialment la de la selecció catalana d'hoquei patins l'octubre del 2004 a Macau, que és un altre dels principals ports del delta del riu de la Perla i només a uns quilòmetres de Hong Kong. "Vam haver d'ajudar-los a trobar un lloc per entrenar perquè quan van arribar només hi havia camps de sorra". La selecció va guanyar tots els partits que va disputar i va proclamar-se campiona del Mundial B. En una altra ocasió, en ple brot de la pneumònia asiàtica (SARS) al final del 2002, el casal va ser una bona font d'informació per a molts mitjans de comunicació catalans.

Xangai, el germà petit. El Casal de Xangai es podria considerar el germà petit del de Hong Kong. No té tampoc local social i, pels mateixos motius que l'altre, el formen majoritàriament gent del món de l'empresa. Fins i tot està registrat a Hong Kong i no a Xangai, ja que l'enrevessada llei xinesa feia gairebé impossible registrar-lo a la Xina continental perquè es tracta d'una associació sense ànim de lucre. Com que la Generalitat de Catalunya els deia que tot casal ha d'estar

Els dos casals de la Xina ajuden els catalans nouvinguts a integrar-se al país

registrat fora de Catalunya, van acabar demanant consell a Hong Kong. Així que, aprofitant que a la Xina hi ha "un país, dos sistemes" i que a Hong Kong s'aconsegueix tot allò que a la resta del país és prohibit o alegal, la Shanghai Catalan Association va quedar registrada en una ciutat i no en l'altra. Aquests entrebancs han fet que el procés hagi trigat més de mig any i tot just fa un parell de setmanes que els han donat d'alta.

La presidenta del Casal de Xangai, Núria Puig, explica com al principi, després d'unes quantes trobades, es van animar a fer el que havien fet ja els bascos, amb la seva Euskal Etxea, o els navarresos, amb la penya pamplonesa El Kiliki Mandarín. Van fer una llista de tots els catalans que coneixien i van aconseguir reunir una quarantena d'adreces de correu electrònic amb la idea de trobar-se per celebrar l'Onze de Setembre del 2005. Van reservar un espai al menjador de l'Hotel Marriot, a la planta 39 d'aquest gratacels amb forma de llapis a la cèntrica plaça del Poble de Xangai. Des d'una de les finestres van penjar-hi una gran senyera i fins i tot van acabar cantant "Els Segadors". "Al principi tothom se'ns va quedar mirant i ningú sabia exactament què passava, però nosaltres vam continuar, va ser un moment molt emotiu." Després es van animar i van seguir buscant més catalans, fins a aconseguir la llista de 115 persones que tenen actualment, on també hi ha una illenca i un parell

El casal de Xangai integra actualment 115 persones que celebren reunions mensuals

de valencians. Segons el consolat espanyol, dels 600 residents censats a l'àrea de Xangai, una quarta part són catalans. I cada cop n'arriben més.

Reunions dominicals. Potser perquè la majoria no passa dels 35 anys i per les dificultats amb què s'han trobat per registrar-lo, els de Xangai han aconseguit fer del casal una entitat dinàmica. A més de les dates importants han establert "la tertúlia dels diumenges" cada primer cap de setmana de mes. També pretenen captar socis corporatius entre el prop d'un centenar d'empreses catalanes que hi ha a Xangai i rodalia i tenen intenció de muntar una colla castellera. "Es va organitzar un concurs de torres humanes al centre de la ciutat i moltes 'colles' de diferents països hi anaven penjats amb cables per seguretat. La nostra idea és fer una cosa senzilla però maca i intentarem aixecar un pilar de tres si són capaços de reunir unes quinze persones", assegura Marc Vallès, un enginyer gironí que treballa a Xangai per a una empresa catalana i un dels membres del "nucli dur" del casal, com s'anomenen els pioners d'aquesta iniciativa.

Una altra de les activitats que més han seguit els de Xangai és el Correllengua, que enguany celebra el seu desè aniversari i a propòsit del qual diferents casals han gravat una cinta per a un programa especial de televisió. L'encàrrec de llegir el manifest va ser per a David Ding, que va néixer a Xangai, va créixer des dels quatre anys a Manresa i que recentment ha tornat a la seva ciutat natal per motius professionals.

El Casal de Xangai és, segons Marc Vallès, "un punt de trobada per a catalans i catalanòfils, una aposta en comú i un espai on compartim informació". Igual que a Hong Kong, aquest és per a molts nouvinguts un punt de trobada i una referència. A l'horitzó hi ha la idea d'obrir una seu, potser al final d'any, tot i que "és una qüestió complicada, perquè per amortitzar-la has de fer moltes ativitats i perquè molts consideren que pagar un lloguer surt massa car", explica Vallès.

Sergi Vicente
Pequín